

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-1998

FESTA DE LA LLUM

Is 9,1-6

Ef 5,8-17

Jn 12,44-50

Estimats Vicari Episcopal, senyor rector, preveres, autoritats, Associació de la Misteriosa Llum, Administradors de la festa, i tots, germans i germanes, que heu volgut fer-vos presents en aquesta celebració tan vostra.

He vingut al món perquè no es quedi en la fosca ningú dels qui creuen en mi.

No he vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo.

Ho acabem de sentir.

L'evangeli és bona notícia. I els cristians, que tots en graus diversos tenim responsabilitat missionera, massa vegades per interessos no prou cristians hem convertit l'evangeli en arma de condemna i de rebuig dels altres. No voldria que sonés a confessió massa personal; però com més anys passen i més experiències et fa viure la vida, més t'adones del valor del perdó, de la misericòrdia, de la comprensió i –en el fons– de l'estimació; i vas deixant aparcada la intransigència (que no és evangèlica) i la justícia curta de mires. Crist, ho hem escoltat abans, ha vingut al món perquè no ens quedem a les fosques. No ha vingut a condemnar, sinó a salvar. I, si Crist ens deixa prou clara la seva posició i la seva missió, no hem pas de ser nosaltres més cristians que el Crist. La dificultat és potser que la nostra bona voluntat no sempre sap destriar el que realment és llum del que és fosc.

Jo voldria ser d'aquells que –potser santament ingenus– pensen que tenim molts motius per tenir esperança, per estar contents dins l'adversitat, per aspirar a una societat on valgui més el bé que el mal. Val la pena de veure les coses amb serenitat i profunditat. És llavors que ens adonem que tenim motius de sobres per estar esperançats, perquè la veritat sempre a la llarga surt vencedora de la mentida; perquè la llum esvaeix la tenebra, encara que ho faci lentament i sense fer-ne propaganda.

Si en els nostres temps hi ha algú que sigui capaç de dir tot això, aquest hauria de ser el deixeble del Crist i tota persona de bona voluntat. Els cristians hauríem de tenir tan assumit que el Crist va vèncer el mal una vegada per sempre amb la seva mort i resurrecció, que l'aplicació, per llei de vida, gradual i retardada d'aquesta veritat no ens hauria d'aclaparar ni hauria d'es mussar la nostra fonda esperança.

Tenim ben clar que Déu té molts recursos per escampar la seva veritat i la seva llum. Aquells que es pensessin que només ells són bons perquè han estat batejats i compleixen materialment amb uns manaments, i aquest convenciment els fes menysprear tots els altres, no serien pas del Crist. Repetim la seva paraula: *No he vingut a condemnar, sinó a salvar.* Ha vingut perquè tinguéssim vida.

Deixeu-me fer una pregunta: ¿Quins són els nostres sentiments, quan llegim l'evangeli del fill pròdig i ens trobem que el pare, en comptes de rebutjar o renyar el fill (que s'ho mereixeria), corre a llançar-se-li al coll i fa gran festa perquè ha tornat? I, quan llegim aquell fragment evangèlic de la dona adúltera trobada in fraganti i acusada per tothom, ¿quins són els nostres sentiments? Aquells que volien apedregar-la tot complint la llei van marxant, quan Jesús els diu que tiri la primera pedra qui estigui lliure de pecat. I només queda Jesús i la dona. És llavors quan Jesús li diu: *Dona, ¿ningú no t'ha condemnat? Ningú, Senyor. Doncs, jo tampoc no et condemno, ves en pau i no tornis a pecar.* Quan sents aquesta sentència de misericòrdia, i aquest encoratjament a no fer malbé l'amor, coneixes una mica més la manera de fer de Déu; t'adones que ell estima més la persona que no pas la llei, que dona sempre l'oportunitat del perdó, que fa prevaldre la misericòrdia per sobre de la justícia.

I és que la manera de fer de Déu és basa en l'amor. Aquesta és la gran notícia: Déu estima tothom. I mai no condemnarà un cor penedit, un cor ben disposat. A l'Antic Testament la norma podia ser "ull per ull, dent per dent". Però en el Nou, gràcies a Jesucrist, la norma és "perdona setanta vegades set, estima el teu enemic", com ho fa el Pare del cel, que estima tothom i fa sortir el sol tant pels bons com pels dolents i fa ploure sobre justos i injustos.

Aquesta nova manera de fer de Jesús no és pas de cap manera una relaxació ni una desvalorització de la llei; és un més gran coneixement de l'amor de Déu, que ens porta a un augment d'exigència personal. Perquè no hi ha res més exigent que quan et trobes davant de l'amor i has de respondre amb amor.

Estimats germans i germanes manresans: Estigueu ben contents d'haver heretat dels vostres avantpassats aquesta commemoració de la vinguda de la Misteriosa Llum. No sé si existeix un símbol més bonic i eloqüent que el de la llum. És un estímul per anar cercant de veritat en les vostres vides allò que és llum i deixar de banda tot el que és foscor. Quan sentiu el Crist que diu: *Jo sóc la llum de món,* vosaltres ho podeu entendre molt bé, perquè moltes vegades heu reflexionat sobre aquesta paraula. I quan us diu: *Vosaltres sou la llum del món,* no us faci por d'acceptar aquesta greu i entusiasmadora responsabilitat. És que tenim la missió de ser-ne per a tothom, i d'una manera especial per a aquells que estan al nostre costat i per a tots aquells amb qui alternem constantment, tant si són amics com si no, tant si pensen com nosaltres com si no. A aquell que estima de veritat només li interessa una cosa: l'altre és una persona, un germà i per tant digne de tot respecte i de tota estimació. Si som capaços de veure les coses així, serem llum per a tothom.

Al segle XIVè va tenir un conflicte, no pas petit. L'única solució era la reconciliació. No devia pas ser fàcil. El toc de gràcia, aquesta vegada, va venir de Montserrat en forma de llum. I fou possible la reconciliació i la pau.

En totes les nostres dificultats personals i col·lectives ben sovint veiem prou bé cap on hauríem d'enfocar les nostres actituds; però ens falta aquella llum que fa créixer la pau, la misericòrdia, el perdó, la fraternitat. Això només ve de dalt. No podem prescindir mai de la gràcia de Déu, perquè sense ell mai no podríem fer res. Però, en canvi, Déu espera la nostra bona disposició, que a les seves mans pot fer miracles.

Germans i germanes: Feu festa! Celebreu sobretot aquella festa del cor que us posa en pau amb Déu i amb tothom. No pot fer festa sincera aquell que té el cor ple d'enveja, d'egoisme, de malícia. Si ara ens atrevim a celebrar l'eucaristia és perquè volem que Déu ens purifiqui i ens

doni un cor nou capaç d'entendre i d'acollir tota la seva gràcia. Comportem-nos com a fills de la llum, com ens recomanava sant Pau en la segona lectura. Si som conseqüents, no en tindrem prou de fer festa litúrgica; intentarem després conservar en el cor tot allò que Déu ens ha volgut dir a través de la seva paraula i del seu aliment. I per això posarem unes preferències en la nostra vida: de generositat, d'honradesa, de solidaritat, de justícia, de fraternitat. I quan haurem obtingut tot això, sense saber-ho i amb simplicitat, serem llum per a aquells germans nostres que estan buscant un sentit a la seva vida i un acompanyament en les seves hores fosques.

Que Santa Maria de Montserrat continuï enviant-vos el seu raig de gràcia perquè pugueu desplegar tot el bé que Déu ha posat en els vostres cors.

Que així sigui!

Manresa, Festes de la Llum, 21 de febrer de 1998